

TAVASZ.

A porban rogyva rokkant tagjaimmal
 Feléd kiáltom: Áldott lágy, tavasz!
 Ki eljöttél a tél fagyán keresztül,
 Hogy a világra víg derűt fakassz.

Áldott a fény! Kemény göröngyre lágyan
 Amely lehull s kigyúl a föld felé,
 Élet remeg a megszépült határon,
 S győzelmi dal rivall az ég felé!

Áldott meleg! A megdermedt szívekről
 Leesókolod az álmod és halált,
 Lobogó lángból és égő színekből
 Fonsz a világra vérző glóriát!

Áldott a kar! A harmatos mezőkön
 Mely átkarol! Dalolj, dalolj világ!
 S ha vége lesz az esztelen tusának,
 S síron mégis kinó a virág!

Terescsényi György.

A FÁK.

Akác:

A hűség fája vagy te: jó akác, —
 Tőlünk el nem szakíthat ég s pokol!
 Mint édesanyja karjába a gyermek —
 E drága rögbe úgy kapaszkodol!

Hárs:

Vén hárs, te most is úgy bólongatol,
 Mintha meglenne még a régi pad,
 A régi ház s a régi kis család
 Ott ülne most is lombjaid alatt!

Alma:

Május igéző, szép tündérleánya,
 Szívem örül, hogy megláthatlak újra!
 Szent vagy nekem! Szirmaid hófehérek,
 Mint az anyámnak mirtuszkoszorúja!

Eperfa:

Alatta súgtam a legelső, édes,
 Szerető szókat s ejtett meg a vágy!
 Az emlék fáj... komoran bólongat
 Lombja: Jó éjtszakát!